

**ROBBIE
WILLIAMS**

CARLO WILLEMSSEN

ROBBIE WILLIAMS

De beste
popartiest
aller
tijden

NOORDBOEK-VAN GORCUM

© 2026 Carlo Willemsen | uitgeverij Noordboek-Van Gorcum

Omslagontwerp: Mijke Wondergem

Boekverzorging: Elgraphic

Omslagbeeld: Drew de F. Fawkes

ISBN 978 94 6471 445 6

ISBN 978 94 6471 520 0 (e-book)

NUR 666

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van uitgeverij Noordboek-Van Gorcum, Hellingbaas 1, 8401 JH Gorredijk, Nederland – info@noordboek.nl. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

Noordboek-Van Gorcum is onderdeel van
20 leafdesdichten en in liet fan wanhoop bv

www.noordboek.nl/van-gorcum

Inhoud

Voorwoord	9
De soundtrack van mijn leven	
Het begin	21
Van Take That tot de grootste Britse soloster aller tijden	
Tussen de grootheden	25
De ongekroonde <i>King of Entertainment</i>	
Een wereld van iconen	35
Maar Robbie doet het zelf	
Geduwd, maar niet gebroken	46
De professional in Robbie Williams	
Grace	51
Een lied voor wat verloren ging	
Van stoffig naar hip	54
Robbie's swing-succes	
Robbie en Guy	61
Het beste duo sinds Lennon en McCartney?	
Rudebox	64
De misbegrepen revolutie	
Robbie en Queen	74
In de voetsporen van Freddie	
Robbie's bekentenissen	78
De maskerade van arrogantie	

Voor altijd in de boeken	84
Wereldrecord kaartverkoop en prijzenregen	
Op jacht naar aliens	87
Robbie's zoektocht naar het onbekende	
<i>The Christmas Present</i>	91
Het onbegrepen kerstalbum	
<i>Under The Radar</i>	98
Robbie's geheime parels voor de fans	
Van scepsis naar staande ovatie	101
Robbie verovert <i>Pinkpop</i>	
Robbie en Hollywood	105
De popster die geen filmster werd	
Samenwerkingen	110
De grote namen naast de grootheid	
Robbie en Laura	121
De officiële FIFA-song	
De lollige kant van Robbie	127
Humor in muziek	
Het grote raadsel	142
Robbie versus Amerika	
Robbie en Take That	148
Een experimentele comeback	
<i>Ivor Novello Icon Award</i>	155
Viering van een legendarische carrière	
Robbie en Liam	158
Van <i>bromance</i> tot <i>brawl</i>	
De kunst van de haatsong	161
Woede als brandstof	
Robbie versus Rob	166
De artiest en de man	

Knebworth	170
Het grootste podium, de grootste strijd	
De zwijgende diepte	175
Onbekende parels en innerlijke stormen	
Robbie en Elvis	189
Een tijdloze verbinding	
Robbie's huid als dagboek	192
Tatoeages van een levenskunstenaar	
<i>Love My Life</i>	197
Wat recensenten niet horen	
Van stadion naar schouwburg	200
Robbie's sprong naar het theater	
Trotse outsider	205
Robbie en zijn bijzondere wereld	
Robbie als kunstenaar	211
Van nachtclub naar museum	
Verbinding en verlies	214
Muziek die raakt	
Gered door de liefde	221
Liedjes voor Ayda	
Verkeerde keuzes van een genie	232
Singles, B-sides en onderschat goud	
<i>Britpop</i>	235
Terug naar waar het begon	
Oude beloftes	241
De stoere koning die blijft geven	
Nawoord	245
De mixtape-missie	

Voorwoord

De soundtrack van mijn leven

Voordat ik Robbie Williams ga uitpluizen als songwriter, zanger en performer, moet ik iets kwijt. Iets persoonlijks. Want dit boek begint niet bij zijn eerste stappen als lid van Take That of bij zijn recordbrekende optredens. Maar bij een puberjongen in de jaren '90. Bij de eerste keer dat ik *Angels* hoorde op de radio. En daarna *Let Me Entertain You*. Twee songs die me vastgrepen. Ongevraagd, maar vooral onweerstaanbaar.

Als puber had ik niets met boybands. Laat staan met Take That. Dat was muziek voor meisjes die onrustig en giechelg werden van Gary Barlow en Mark Owen. Niet voor jongens zoals ik. Maar die twee nummers van dat zogenaamde 'lastige' jongetje dat uit Take That was gezet en op de solotoer was gegaan? Die vond ik ineens... goed. Onvoorstelbaar goed zelfs. En ik kon het weten, want muziek, fantastische muziek, was me met de paplepel ingegoten.

Ik groeide op in de jaren '80, tussen de lp's van The Beatles, Elvis, David Bowie, Queen, Phil Collins. Mijn ouders waren echte concerthoppers. Ze sleurden mijn broer en mij al vroeg mee naar Paul McCartney, Cliff Richard, The Kinks, The Everly Brothers, Elton John en andere grootheden. In die concertzalen, bij ons in de woonkamer en op mijn knieën voor de platenspeler in mijn kamer-tje, werd mijn muzikale smaak gevormd. Terwijl mijn klasgenoten in de ban raakten van gabber, house en andere modieuze muziek, bleef ik trouw aan The Beatles. Echte muziek, vond ik – met melodieën die bleven hangen en teksten die ergens over gingen. Diezelf-

de smaak fluisterde me toe: deze Robbie Williams is geen doorsnee popidool. Hij is anders, hij is veel meer.

Verjaardag

Voor mijn verjaardag kreeg ik van mijn broer het album *Life Thru A Lens*. Daar stonden *Angels* en *Let Me Entertain You* op, maar ook een reeks nummers die ik nog niet kende. Ik zette de cd op mijn kamer aan, plofte op bed en liet me meevoeren. *Lazy Days*. *Old Before I Die*. *Clean*. *Killing Me*. En dan het heerlijke, brutale *Ego A Go Go*, met teksten die je niet op school durfde te citeren:

*Hide away in your ivory tower
And cover me in your golden shower*

Rauw. Grappig. Onweerstaanbaar.

Na de laatste officiële song kwam, zoals dat toen soms nog gebeurde, een hidden track. Minutenlange stilte... en dan ineens: een spoken word-gedicht, gericht aan een oude leraar die hem steeds vertelde dat hij die droom om popster te worden heel snel uit zijn hoofd moest zetten. Daar had hij de kwaliteiten niet voor. Het leger, dat paste hem veel beter. Het liep allemaal een beetje anders. *Hello Sir* is een middelvinger in poëzievorm. Hier sprak geen oppervlakkige popster, maar een gekwetste jongen die zijn gram wilde halen:

*Hello Sir, remember me?
I'm the man you thought I'd never be
The boy who you reduced to tears
Lad called 'thingy' for six whole years*

*Yes, that's right, my name's Bob
The one who landed the pop star's job
The one you told, look don't touch
The kid who wouldn't amount to much*

*Well, I'm here and you're still there
With a fake sports car and receding hair
Dodgy Farah trousers that you think are smart
Married to the woman who teaches art*

*Married to the life, married to the school
I wanna sing and dance Sir; now who's the fool?
Sing and dance, you thought I was barmy
Settle down thingy, join the army*

*And who are you to tell me this?
The dream I want I'll have to miss
Sir is God, he's been given the right
To structure lives overnight.*

*Now I know life's true path
Tanks and guns that'll be a laugh
No, not me I'm a mega civilian
I won't lead my life riding pillion*

*But thanks for the advice and I'm sure it'll do
For the negative dickheads just like you.
As for now I've a different weapon
Stage and scene is about to beckon*

*And here I sit in first class
Bollocks Sir, kiss my arse...*

Ik was verkocht.

Niet veel later kreeg ik zijn tweede album in handen: *I've Been Expecting You*. Natuurlijk kende ik de hits: *Millennium*, *Strong*, *No Regrets*. Maar de pareltjes bevonden zich voor mij juist in de diepere lagen. In *Karma Killer*, bijvoorbeeld, een haatlied dat druip van sarcasme, frustratie en verbale uppercuts. Met als kop van jut Nigel

Martin-Smith, de voormalige manager van Take That. Hij en Robbie waren bepaaldelijk niet de beste vrienden.

*Are you cut up
Or do you easily forget
Are you still around
Why haven't you managed to die yet
You could prop up the bar in hell*

Letterlijk vertaald: waarom ben je nog niet dood? Harder wordt het niet. Het ergste dat je iemand kunt toewensen. Ook in het volgende couplet klinkt de pure haat:

*Needless to say
I guess you know I hate you
You're so full of sin
Even the devil rates you
I hope you choke
On your Bacardi and Coke*

Het refrein toont daarentegen kwetsbaarheid:

*How do you sleep
You've never loved
Why was I never good enough*

Wie zulke regels durft te schrijven, weet iets van pijn. En van lef. Ik luisterde keer op keer naar nummers als *Phoenix From The Flames*, *Heaven From Here* en *Man Machine*. Het was duidelijk: deze man was geen eendagsvlieg.

Al snel ontdekte ik via MTV en TMF dat Robbie Williams niet alleen goed klonk op geluidsdragers, maar live misschien nog wel beter was. Geen playback, gewoon écht zingen, met een grijns van oor tot oor. Zijn humor, zijn interactie met het publiek, het gemak

waarmee hij een zaal inpakte: wat een showman. Toen ik later zijn concerten op tv zag en daar uiteindelijk zelf voor het eerst bij was, wist ik het zeker: dit is geen gewone artiest. Dit is een entertainer van wereldklasse.

Ziekenhuis

In 2000 lag ik plots in het ziekenhuis, dankzij een onverwachte buikoperatie. Geen spannende oorzaak, gewoon een pittige ingreep. Ik voelde me futloos en lag alleen maar voor me uit te staren.

Gelukkig kwamen mijn vader en moeder op bezoek met, zoals ouders dat doen, bezorgde blikken en een tasje. Daarin zat mijn trouwe discman (voor de jonge lezers: een draagbare cd-speler uit het pre-Spotify stenen tijdperk) én een verrassing: de kersverse cd van Robbie Williams, *Sing When You're Winning*.

Het album van *Rock DJ*. Geen absolute muzikale topper mischien, je zou het disco kunnen noemen. Maar wel een song die werd vergezeld door een videoclip die zich onuitwisbaar in mijn geheugen heeft gegrift. En die je niet zomaar bekijkt. Maar ondergaat. Regisseur Vaughan Arnell, vaste creatieve partner van Robbie, maakte van de video een visuele metafoor voor hoe ver iemand kan gaan om te worden gezien. En Robbie ging ver, want dat wilde hij: gezien worden.

In de clip zien we een futuristische club, een mix van discotheek, catwalk en dansarena. In het midden staat Robbie – zelfverzekerd, uitdagend – omringd door vrouwen op rolschaatsen, sierlijk en eindeloos in beweging. Hij wil aandacht, maar vooral van één vrouw: de dj. Stoïcijns staat ze boven op haar podium, ogenschijnlijk ongevoelig voor zijn moves.

Hij doet wat menig man zou doen om haar blik te vangen. Hij danst, draait, zwoegt, trekt gekke bekken, zingt. Maar geen reactie.

Dan doet hij zijn hemd uit. En zijn broek. In zijn ondergoed staat hij op de dansvloer, met zijn blote torso in de spotlights. Nog steeds nul reactie van de dj. Zij draait aan haar knopjes alsof hij lucht is.

Zelfs wanneer hij zijn onderbroek (met die iconische leeuwenprint) omlaag trekt, verandert er niets in haar houding. En wat doet een artiest wanneer aandacht uitblijft? Juist, hij zet een tandje bij.

Gruwelijk

Daar begint het bizarre, groteske deel van de clip. In een perfect ge-choreografeerde gruwelijke sequentie trekt Robbie zijn eigen huid van zijn lijf. Niet symbolisch – letterlijk. Alsof hij een vel papier los-trekt. Wat achterblijft is een rode, bloedige spierman. Dansend, nog steeds glimlachend en ritmisch.

De dj is inmiddels om, ze kijkt vol verlangen naar het tafereel met die letterlijk vlees geworden rocker. Maar Robbie is nog niet klaar, hij zoekt nieuwe grenzen op. En scheurt zijn spieren los. Biceps, borstspieren, dijen, hij slingert ze achteloos de zaal in. Naar de vrouwen op rolschaaten, die ze gretig opvangen alsof het heilige relikwieën zijn.

Dan volgt de apotheose en is Robbie Williams niet meer dan... een skelet. Een kale schedel met tanden die grijnzen, lege oogkas-sen en blinkend witte ribben.

De dj kijkt hem nu verlekkerd aan. Alsof ze alleen op deze versie van hem heeft gewacht. Ze smelten ineen en dansen samen de sterren van de hemel.

Ingekorte versie

Rauw. Gek. Goor. Uniek. Maar vooral gewaagd. MTV vond het zelfs té heftig. Dus, bang om kijkers te verliezen, zonden ze een ingekorte versie uit. Zonder het strippen van vlees en bloed.

De eerste dagen in het ziekenhuis bleef de discman in mijn tas. Pas toen ik weer wat kracht had, stopte ik de nieuwe cd erin. En BAM, daar was het weer. Dat gevoel. Vanaf de eerste track – *Let Love Be Your Energy* – wist ik dat dit een geweldig album was. Vol verfijnde melodieën en scherpe teksten. *Supreme, Forever Texas, Knuts-*

ford City Limits, The Road To Mandalay, By All Means Necessary. Een voor één ijzersterk. Misschien wel zijn beste album tot dan toe.

Vanaf dat moment werd Robbie Williams mijn soundtrack. Thuis draaide ik zijn albums op standje burenruzie – hoe harder, hoe beter. Ik kreeg zelfs een vriendin die net zo'n fan was. Die meer voor mij voelde dan andersom. We communiceerden soms met songteksten naar elkaar. Zij stuurde me zinnen uit *Forever Texas*:

*First you say you want me
Then you don't want me really
Baby, do I scare you?
Am I talking too freely?*

Met andere woorden: waarom zei je dat je me leuk vond, als je dat later zomaar weer introk?

Ik stuurde terug, uit *If It's Hurting You*:

*I've hurt you I can see
Do you think it's not hurting me*

En:

*The grass ain't always green
And if it's hurting you
You know that it's hurting me*

In een poging haar te troosten, met muziek, het krachtigste instrument dat er is. Het voelde alsof ons hele leven werd geregisseerd door Robbie zelf... inclusief bijpassende ballads en opzweepende refreinen.

Robbie's teksten gaven woorden aan wat ik voelde. Soms arrogant en kwetsbaar, maar ook bozig en vol zelfspot. Ook als iemand verliefd op me was en ik dat gevoel niet kon beantwoorden, zoals in de B-side *Don't Do Love*.